

[Hauge.]

ganske vist i en noget anden Form, er interessantere ved den Historie, der knytter sig til dets Tilblivelse, end ved sit Indhold.

Lovforslaget indeholder Bestemmelser om, at Loven af 28. Juni 1920 om Indlemmelse i Købstæder af Arealer af Sognekommuner m. v. ændres for §§ 1, 6 og 8's Vedkommende, samt at der til Loven føjes en ny Paragraf. Ministerens Lovforslag, saaledes som det blev fremsat i det høje Landsting, indeholdt derimod kun en Bestemmelse om, at den gældende Lovs § 6 skulde ændres. Det er altsaa en betydelig Udvidelse, der har fundet Sted af Lovforslaget under Behandlingen i det høje Landsting.

Saa vel det af Ministeren i Landstinget fremsatte Lovforslag som det af Landstinget vedtagne er møntet paa et bestemt Indlemmelsesspørgsmaal. Det er ikke kommet frem endnu under den Debat, der er ført. Men rigtigt er det. Det er møntet paa Spørgsmaalet om Indlemmelse af Odense St. Hans Landdistrikt i Odense Købstad, og derved bliver Lovforslaget interessantere, end det ellers vilde have været.

Sagen om St. Hans Landdistrikts Indlemmelse i Odense Købstad var lige ved sin Afslutning, da der fremsattes Lovforslag om Ændring i den Lov, efter hvilken Indlemmelsen skulde finde Sted. Dette er saa meget besynderligere, som denne Sag har staaet paa siden 1905, altsaa i 23 Aar. Der har altsaa været god Tid til at overveje Sagen; og den har ogsaa været til Overvejelse i alle de Aar, den nuværende Lov har været gældende, nemlig fra Juni 1920. Denne Indlemmelsessag var nu ved sin Afslutning, idet St. Hans Landdistrikt havde opfyldt alle de i Loven og af Myndighederne stillede Krav, og Administrationen havde ladet den i Loven foreskrevne Indlemmelseskommision træde i Virksomhed. Derefter kunde der kun være Tale om Maaneder, inden Indlemmelsen endelig kunde finde Sted. Amtsraadet, som ogsaa skal spørges i saadanne Indlemmelsessager, havde givet sin Tilslutning til Indlemmelsen, og med en sjælden Enstemmighed havde de forskellige Faktorer, Grundejerne og de kommunale Vælgere i Landdistriktet udtalt sig for Indlemmelsen.

Kun Odense Byraad havde modsat sig Indlemmelsen, dog kun et Flertal, til Tider et knebent Flertal. Og paa denne Modstand er hele Sagen hidtil strandet. Jeg tør imidlertid sige, at alle nu ventede Indlemmelsen. Men jeg tør ogsaa sige, at det er blevet den almindelige Opfattelse, at Indenrigsministeren nu ved det

Lovforslag, der er fremsat, har taget Parti for Odense Byraads Flertal mod Befolkningen i Landdistriktet. Om med Rette eller Urette, er et Spørgsmaal for sig. Tiden vil vise, om den Opfattelse, der nu er den almindelige, ikke mindst i Landdistriktet, er rigtig eller ikke.

Jeg tør i hvert Fald hævde, at den Fremgangsmaade, som nu anvendes ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, er enestaaende, og den berettiget, synes det mig, til den Opfattelse, at Indlemmelsesspørgsmaalet paa ny kan blive udskudt til en fjern Fremtid i Strid med Befolkningens Ønsker og paa Trods af, at Befolkningen har opfyldt den gældende Lovs Krav til Punkt og Prikke, og til Trods for, at Administrationen har nedsat den Kommision, som skulde forberede den endelige Indlemmelse.

Det er enestaaende, at man i Ministeriet pludselig kommer i Tanker om at ændre den Lov, som hidtil har været gældende, og hvis Bestemmelser Administrationen har anmodet den vedkommende Kommune om at opfylde til Punkt og Prikke. Det er enestaaende, siger jeg, at Ministeren, efter at alt det, som Loven foreskriver, er sket: Vælgerbefolkningen er kaldt til Afstemning, ikke een men flere Gange, Kommisionen er nedsat, Indlemmelsesarbejdet paabegyndt o. s. v., møder med et Lovforslag om at ændre Loven, saa der bliver Mulighed for at begynde forfra igen med alle Formaliteter.

Naar man staaer overfor noget saa ekstraordinært, skulde man tro, at der forelaa gode og tvingende Grunde til, at der handledes saaledes, at der virkelig kunde paavises saadanne Mangler i den gældende Lov, at det var en uomgængelig Nødvendighed at fremsætte Lovforslag om, at Indlemmelsesloven helt ændredes, saaledes at alt det Arbejde, der hidtil er gjort, skal gøres om igen. Men dette er ikke Tilfældet.

Den højtærede Minister har begrundet sit Lovforslag med, at man, da man i 1920 under Ministeriet Neergaard, med Hr. Sigurd Berg som Indenrigsministeren, vedtog den gældende Lov om Indlemmelse, ikke havde tænkt paa, at der kunde opstaa det Tilfælde, som nu er opstaaet i Odense St. Hans Landdistrikt, at et Landdistrikt krævede sig indlemmet i en Købstad og kunde have visse Fordele ved Indlemmelsen i Købstaden, og at Indlemmelsen som Følge deraf kunde vække en vis Modvillie mod Indlemmelsen.

Man har ganske vist ikke i Loven af